

Arrest

nr. 112.456 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MAJUMDARI loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Parwan. U bent geboren in 1990 in het dorp Bayan, Charikar district in de provincie Parwan, waar u vier jaar heeft gewoond. Op vierjarige leeftijd vertrok u samen met uw ouders naar Pakistan waar u, buiten verschillende korte bezoeken aan Jalalabad in Afghanistan, woonde tot uw vlucht naar Iran in 2008. In Iran woonde u 3,5 jaar tot uw vlucht naar België. U bent verloofd met een Afghaans meisje dat in Jalalabad woont.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van het feit dat uw familie behoorde tot de Hezb-i-Islami partij. In 1994 waren er namelijk gevechten tussen de Hezb-i-Islami en de leden van de Jamiat partij. Bijna al

uw familieleden en stamgenoten verlieten uw regio omdat deze onder controle kwam van de Jamiat partij.

In Pakistan ging u van uw 10 jaar naar de Khybar madrassa in Peshawar. Van uw 13 jaar tot op het moment van uw afstuderen op 26 juni 2008 volgde u les in de Spinjuma madrassa in Peshawar. U leefde in de madrassa en bezocht uw familie enkel tijdens de vakantieperiodes. Tijdens de afstudeer-ceremonie van uw madrassa kwam een leraar, genaamd S. A., naar u toe en zei u dat u moest gaan vechten voor de Taliban. Diezelfde dag van de ceremonie was er immers al een groep jongens zich aan het voorbereiden om te vertrekken naar de trainingscentra van de Taliban in Waziristan. U antwoordde dat u blij was om te gaan, maar dat u eerst nog enkele dagen met uw familie wou doorbrengen alvorens te vertrekken. In de maand nadat u afgestudeerd was van de madrassa kwam een andere leraar van u, genaamd S., naar uw huis en zei u dat u de Taliban moest vervoegen. Indien u weigerde zou de groep van Taliban waarbij uw leraars waren aangesloten u vermoorden. U vertelde eveneens aan S. dat u instemde met zijn verzoek maar dat u nog een paar dagen met uw familie wou doorbrengen. S. ging hiermee akkoord. In de dagen daaropvolgend besloot u te vluchten uit Pakistan. U vluchtte naar Iran waar u gedurende 3,5 jaar woonde. Aangezien de Iraanse overheid Afghaanse vluchtelingen wil uitzetten, gevangennemen of beboeten besloot u ook Iran te ontvluchten. Na een reis van ongeveer 7 maanden via Turkije, Griekenland, Italië, Zwitserland en Frankrijk kwam u op 30 september 2012 aan in België. De volgende dag vroeg u er asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat u zwaar zal gestraft worden door de groep rond S. en S. A. en bovendien dat u represailles zal ondergaan door groepen die tegen de Taliban en Hezb-i-Islami zijn, omwille van het verleden van uw familie.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara; de taskara van uw vader; twee foto's waarop u te zien bent nadat u de koran vanbuiten had geleerd; een boek over de geschiedenis van Afghanistan dat u heeft vertaald vanuit het Dari en Pashtou naar het Arabisch; een certificaat van goed gedrag uitgevaardigd door de Abu Hanifa school in Peshawar; een diploma van de Abu Hanifa school; een aanbevelingsbrief van de Abu Hanifa school ; een blad met schoolresultaten van de Abu Hanifa school en een certificaat waarop staat dat u de Koran uit het hoofd heeft geleerd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

U haalde twee problemen aan waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren. Ten eerste is er uw probleem met de groep rond uw voormalige leraar S. wat aanleiding heeft gegeven tot uw vlucht uit Pakistan en dat volgens u ook repercussies heeft in Afghanistan. Ten tweede kan u ook niet terug naar Afghanistan omdat uw familie zich vroeger heeft aangesloten bij Hezb-i-Islami en omdat er nu andere groepen aan de macht zijn.

Wat betreft uw eerste probleem met de groep rond S. dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende deze gebeurtenissen op verschillende vlakken weinig aannemelijk en bovendien tegenstrijdig zijn.

Zo haalde u als voornaamste vluchtmotief aan dat u bevreesd bent dat de groep rond uw voormalige leraars, namelijk S. en S. A., u zou vinden in Jalalabad en u zou vermoorden (Gehoorslag CGVS, 12 december 2012, p. 12 en 15). Evenwel zijn uw verklaringen betreffende het probleem dat u zou hebben met deze groep weinig aannemelijk. Vooreerst komt het bedenkelijk over dat u dacht te kunnen ontsnappen aan uw plicht om jihad te gaan voeren en dat u naar een Sharia universiteit zou kunnen gaan nadat uw de studies in de madrassa had doorlopen (Gehoorslag CGVS, 5 maart 2013, p. 4). De madrassa waar u naartoe ging stoomde u immers klaar om jihad te gaan voeren (CGVS, 5 maart 2013, p. 7). Zo verklaarde u dat uw leraars u in de lessen bepaalde citaten uit de Koran moest voorlezen waarin er over jihad werd gepredikt (CGVS, 5 maart 2013, p. 6). Dat u bijgevolg in de overtuiging leefde naar een Sharia universiteit te zullen gaan, komt vreemd over. Temeer daar u geen enkele andere medeleerling kent die naar de Sharia universiteit ging (CGVS, 5 maart 2013, p. 7). Opmerkelijk is daarbij de vaststelling dat u wel medeleerlingen kent die hetzij gedwongen, hetzij vrijwillig werden ingelijfd om jihad te gaan voeren, nadat zij hun studies in de madrassa hadden doorlopen (CGVS, 5 maart 2013, p. 5). U verklaarde bovendien dat u wel wist dat u ging uitgenodigd worden om jihad te gaan voeren na het afronden van uw studies (CGVS, 5 maart

2013, p. 5). U had echter uw hoop gesteld op uw leraar S. en dacht dat u via hem zou kunnen ontkomen (CGVS, 5 maart 2013, p. 6). Echter was het S. die u later zou uitnodigen om jihad te gaan voeren. Nochtans sliep u samen met S. op dezelfde kamer (CGVS, 12 december 2012, p. 11). Gelet op uw nauwe band met S. komt het dan ook vreemd over dat u hem niet beter kon inschatten wat betreft zijn plannen voor u.

Voorts zijn er een aantal tegenstrijdigheden gevonden betreffende fundamentele punten van uw asielerelaas tussen uw verklaringen op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal d.d. 8 oktober 2012 en het gehoor voor het Commissariaat-generaal op 12 december 2012, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig op de helling komt te staan. Zo verklaarde u op de Vragenlijst dat S., B., M. H. en M. S. A. verschillende keren naar uw huis kwamen om u te vertellen dat u zich diende aan te sluiten (Vragenlijst CGVS, 8 oktober 2012, p. 4). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat enkel S. één keer naar uw huis kwam (CGVS, 12 december 2012, p. 13). Gevraagd waarom u op de Vragenlijst verklaarde dat ze verschillende keren naar uw huis kwamen, antwoordde u weinig verhelderend dat u niet weet waarom het zo is en herhaalde u uw stelling dat enkel S. naar jullie huis kwam (CGVS, 12 december 2012, p. 13). Ook zijn uw verklaringen betreffende het feit of u nu al dan niet het verzoek van de groep rond S. heeft geweigerd weinig samenhangend. Op de Vragenlijst verklaarde u hierover dat ze ook aan uw vader vroegen om u te rekruteren en toen jullie dit weigerden jullie bedreigd werden (Vragenlijst CGVS, p. 4). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd u geconfronteerd met deze uitspraak, en meer bepaald met het feit dat jullie dus geweigerd zouden hebben, terwijl u voor het Commissariaat-generaal juist vertelde dat u instemde met de rekrutering. Uw repliek hierop was dat u dit niet vertelde op de Dienst Vreemdelingenzaken. De tolk zou volgens u stopt zijn en iets van zichzelf hebben gezegd (CGVS, 12 december 2012, p. 14). Dergelijke uitleg kan niet worden weerhouden, vermits u de Vragenlijst werd voorgelezen in u het heeft ondertekend voor akkoord (Vragenlijst CGVS, p. 5).

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw asielmotieven geloofwaardig voor te stellen. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

In uw geval dient de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Charikar van de provincie Parwan. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeerd een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U beschikt immers over een uitgebreid familienetwerk in de stad Jalalabad. Zo wonen twee ooms van moederskant van u in Jalalabad. Bovendien woont heel uw schoonfamilie in Jalalabad (CGVS, 12 december 2012, p. 8). Bovendien keerde u zelf verschillende keren terug naar Jalalabad om uw familie te bezoeken (CGVS, 12 december 2012, p. 7). De laatste keer dat u naar Jalalabad ging, was u ongeveer 17 à 18 jaar. Dit was in de zomer van 2008 (CGVS, 5 maart 2013, p. 4). U haalde als enige argument waarom u nu niet naar Jalalabad kan terug keren aan dat u zou gestraft worden door de groep rond uw voormalige leraars (CGVS, 12 december 2012, p. 15 en 5 maart 2012, p. 11). Hierboven werd echter al geargumenteed dat uw probleem met deze groep ongeloofwaardig is. U haalde echter nog een tweede vluchtmotief aan, met name uw vrees voor represailles door bepaalde groepen omwille van het verleden van uw familie bij Hezb-i-Islami. Dit probleem is echter ontstaan toen u vier jaar was, met name in 1994. Sindsdien bent u nog verschillende keren naar Jalalabad geweest, waardoor u geen blijk meer geeft van een vrees omwille van dit probleem in Jalalabad. U verklaarde daarenboven zelf dat u deze vrees niet koesterde in Jalalabad (CGVS, 5 maart 2012, p. 11).

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012

hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De neergelegde taskara en de taskara van uw vader bevatten louter gegevens betreffende uw en uw vaders identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het boek over de geschiedenis van Afghanistan dat u heeft vertaald vanuit het Dari en Pashtou naar het Arabisch; het certificaat van goed gedrag uitgevaardigd door de Abu Hanifa school in Peshawar; het diploma van de Abu Hanifa school; de aanbevelingsbrief van de Abu Hanifa school; het blad met schoolresultaten van de Abu Hanifa school; het certificaat waarop staat dat u de Koran uit het hoofd heeft geleerd en de twee foto's waarop u te zien bent nadat u de Koran vanbuiten had geleerd, tonen louter aan dat u studies heeft aangevat en afgerond, een feit dat niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Met betrekking tot de neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing: *“De neergelegde taskara en de taskara van uw vader bevatten louter gegevens betreffende uw en uw vaders identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het boek over de geschiedenis van Afghanistan dat u heeft vertaald vanuit het Dari en Pashtou naar het Arabisch; het certificaat van goed gedrag uitgevaardigd door de Abu Hanifa school in Peshawar; het diploma van de Abu Hanifa school; de aanbevelingsbrief van de Abu Hanifa school; het blad met schoolresultaten van de Abu Hanifa school; het certificaat waarop staat dat u de Koran uit het hoofd heeft geleerd en de twee foto's waarop u te zien bent nadat u de Koran vanbuiten had geleerd, tonen louter aan dat u studies heeft aangevat en afgerond, een feit dat niet ter discussie staat.”*

De Raad stelt vast dat verzoekers herkomst uit Afghanistan en zijn verblijf en de voltooiing van zijn islamstudie in een madrasa in Pakistan niet in twijfel getrokken worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker een uitvoerig en overtuigend relaas heeft afgelegd met betrekking tot zijn opleiding tot islamleraar en de rekrutering als strijder van zijn medeleerlingen door de taliban. De Raad meent dat het niet onaannemelijk is dat verzoeker, die een persoonlijke en familiale band had met het hoofd van deze school, om die reden hoopte dat hij niet onmiddellijk na het voltooiën van zijn opleiding gerekruteerd zou worden als strijder, maar de kans zou krijgen om zijn islamopleiding te vervolmaken door een verdere scholing.

Wat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden betreft wijst de Raad erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielaanvraag van de verzoekende partij en het is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de

vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. De uitleg van verzoeker in zijn verzoekschrift dat verschillende personen aandrongen dat hij zou aansluiten bij de taliban, maar enkel S. bij hem thuis kwam is aannemelijk. Dit geldt ook voor de verklaring dat verzoeker niet uitdrukkelijk weigerde aan te sluiten, maar probeerde tijd te winnen.

Wat een eventuele vestiging in Jalalabad stelt de bestreden beslissing: *“Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. U beschikt immers over een uitgebreid familienetwerk in de stad Jalalabad. Zo wonen twee ooms van moederskant van u in Jalalabad. Bovendien woont heel uw schoonfamilie in Jalalabad (CGVS, 12 december 2012, p. 8). Bovendien keerde u zelf verschillende keren terug naar Jalalabad om uw familie te bezoeken (CGVS, 12 december 2012, p. 7). De laatste keer dat u naar Jalalabad ging, was u ongeveer 17 à 18 jaar. Dit was in de zomer van 2008 (CGVS, 5 maart 2013, p. 4). U haalde als enige argument waarom u nu niet naar Jalalabad kan terug keren aan dat u zou gestraft worden door de groep rond uw voormalige leraars (CGVS, 12 december 2012, p. 15 en 5 maart 2012, p. 11). Hierboven werd echter al geargumenteed dat uw probleem met deze groep ongeloofwaardig is.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker na de bedreiging waarvan hij het voorwerp was in Pakistan in 2008 naar Iran vluchtte waar hij verbleef tot aan zijn vertrek naar België en geen vestiging of bescherming zocht bij zijn familie in Jalalabad. Verzoeker verklaarde dat hij niet naar Jalalabad kan terug keren daar hij zou gestraft worden door de groep rond zijn voormalige leraar, die ook een familielid is. Na onderzoek van het rechtsplegingsdossier meent de Raad dat de door verzoeker aangehaalde feiten aannemelijk zijn en dat het eveneens aannemelijk is dat verzoeker het voorwerp van vervolging zou kunnen zijn als hij zich bij familie in Jalalabad zou vestigen daar zijn voormalige leraar eveneens een familielid is. Het is dan ook aannemelijk dat deze persoon verzoeker bij zijn familie in Jalalabad zou kunnen (laten zoeken en) terugvinden en laten bestraffen voor zijn weigering toe te treden tot de taliban. Deze weigering kan beschouwd worden als de uiting van een politieke overtuiging, waarbij verzoeker weigerde deel te nemen aan de gewapende strijd van de taliban.

Verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn politieke overtuiging.

De door de partijen ter zitting neergelegde documenten namelijk twee SRB's over de veiligheidssituatie in Afghanistan en een aangifte van ontvoering van de schoonvader van verzoeker in Jalalabad wijzigen de bovenvermelde vaststellingen niet.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. de MOFFARTS